

Sygn. akt II CSK 425/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. O.
przeciwko [...] Spółdzielni [...] w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...].,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana powołała przesłanki z art. 398² § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. formułując pytanie „Czy i ewentualnie, w jakim zakresie uchwały organów spółdzielni mogą być wiążące dla byłych członków tej spółdzielni oraz czy mają oni legitymację do ich zaskarżenia?“, a ponadto wskazała na konieczność wykładni art. 42 § 1 i 4 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo Spółdzielcze (Dz.U. z 2017 r., poz. 1560). W związku z tym przypomnieć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wymaga się aby przy przesłance istotnego zagadnienia prawnego zostało ono nie tylko sformułowane ale i uzasadnione przez przedstawienie argumentów natury jurydycznej. Zagadnienie ma przy tym dotyczyć materii nowej, dotychczas nierozpatrywanej w judykaturze, wymagającej wypowiedzi Sądu Najwyższego, mającej znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, ale i wpływającej w przyszłości na rozstrzyganie przez sądy powszechne spraw podobnych (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Wnosząc natomiast o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398² § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący winien wykazać, że chodzi o wykładnię konkretnego przepisu, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni, ponadto skarżący powinien podać, na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia

argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, i nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący również powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Skarżący obie powołane przesłanki z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił niezwykle lakonicznym wywodem sprowadzającym się zasadniczo jedynie do przytoczenia ww. zagadnień, bez ich jakiegokolwiek omówienia. Autor skargi nie przedstawił żadnego wyводу prawnego, w którym wskazałby w jaki sposób, jego zdaniem, przedstawione zagadnienia oraz powołane przepisy powinny być interpretowane. Nie wskazał, czy na gruncie sformułowanych problemów powstają rozbieżności w orzecznictwie, lub czy istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Skarżący nie przeczy, że Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko we wskazanych kwestiach, zaznaczając jedynie, że orzecznictwo to nie jest bogate. Taka okoliczność nie może jednak uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W świetle powyższego należało, zatem przyjąć, że skarżący nie zdołał wykazać, aby w sprawie wystąpiły przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zmianą wynikającą z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie - Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

l.n